

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. VII. Infantiam quoque obnoxiam inordinatis affectibus, eamque vitæ
vix annumerandam esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

C A P. VII.

Infantiam quoque obnoxiam inordinatis affectibus, eamque vitæ vix annumerandam esse.

1. **E**Xaudi Deus: Væ peccatis hominum. Et homo dicit hæc, & misereris ejus: quoniam tu fecisti eum, & peccatum non fecisti in eo. Quis mihi commemorat a peccatum infantiaæ meæ? Quoniam nemo mundus à peccato coram te, nec infans, cujus est unius diei vita super terram. Quis mihi commemorat? An quilibet tantillus nunc parvulus, in quo video, quod non memini de me? Quid ergo tunc peccabam? An quia uberibus inhiabam plorans? Nam si nunc faciam, non quidem uberibus, sed escæ congruenti annis meis ita inhians, deridebor atque reprehendar justissime. Tunc ergo reprehendenda faciebam: sed quia reprehendentem intelligere non poteram, nec mos reprehendi me, nec ratio sinebat. Nam extirpamus & ejicimus ista crescentes. Nec vidi quemquam scientem, cum aliquid purgat, bona projicere. An pro tempore etiam illa bona erant, flendo petere, etiam quod noxie daretur: indignari acriter non subjectis hominibus liberis, & majoribus, hisque à quibus genitus est: multisque præterea prudentioribus, non ad nutum voluntatis obtemperantibus, feriendo nocere niti, quantum potest, quia non obeditur imperiis, quibus perniciose obediretur? Ita imbecillitas membrorum infantilium innocens

cens est, non animus infantium. Vidi ego, & expertus sum zelantem parvulum, nondum loquebatur, & intuebatur pallidus amaro aspectu collactaneum suum.

2. Quis hoc ignorat? Expiare se dicunt ista matres atque nutrices, nescio quibus remediis. Nisi vero & ista innocentia est, in fonte lactis ubertim manante atque abundante, opis egentissimum, & illo adhuc uno alimento vitam ducentem, consortem non pati. Sed blande tolerantur hæc, non quia nulla vel parva, sed quia ætatis accessu peritura sunt. Quod licet probes, tamen ferri æquo animo eadem ipsa non possunt, quando in aliquo annosiore deprehenduntur. Tu itaque Domine Deus meus, qui dedisti vitam infanti, & corpus (quod ita ut videmus, instruxisti sensibus, compegisti membris, figura decorasti, proque ejus universitate atque incolumitate, omnes conatus animantis insinuasti) jubes me laudare te in istis & confiteri tibi, & psallere nomini tuo Altissime. Quia Psal. 91. 14
Deus es omnipotens & bonus, etiam si sola ista fecisses: quæ nemo alius potest facere, nisi tu une, à quo est omnis modus, formosissime, qui formas omnia, & lege tua ordinas omnia.

3. Hanc ergo ætatem Domine, qua me vixisse non memini, de qua aliis credidi, & quam me egisse, ex aliis infantibus conjeci (quanquam ista multum fida conjectura sit) piget me annumerare huic vitæ meæ, qua vivo in hoc seculo. Quantum enim attinet ad oblivionis meæ tenebras, par illi est, qua vixi in matris utero. Quod si & Psal. 50. 7.
in iniquitate conceptus sum, & in peccatis me mater mea in utero aluit,

aluit, ubi oro te Deus meus, ubi Domine ego servus tuus, ubi aut quando innocens fui? Sed ecce omitto illud tempus. Et quid mihi jam cum eo est, cujus nulla vestigia recolo?

N O T Æ.

a *Peccatum infantia mea, &c.*) Recenset S. D. inordinatos infantium motus, iræ præcipue & indignationis, eosque peccati nomine condemnat. Sed proprie peccata non esse, certum est ob defectum rationis & liberi arbitrii, quod nullum infantes habent, ut alibi docet S. D. Quare non magis peccant, quam dormientes, cum inordinatum aliquid perpetrant. Neque S. D. aliter ejusmodi infantium actus peccata appellare censendus est, quam 1. quia sunt effectus peccati originalis, nam in statu innocentia nec in infantibus, nec in adultis dormientibus ejusmodi motus indecentes futuros verisimile putat Suar. hoc modo concupiscentia sæpe appellatur peccatum, effectus nomine causæ. 2. Quia hi motus sunt semina peccatorum, si accedente usu rationis non cohibeantur. Vnde subdit S. D. *nos extirpare & ejicere ista crescentes*, resecando, quod superfluum & vitiosum est, retinendo quod rationi congruum, nempe passiones animi moderatas, ad virtutis & vitæ usum aptas. Et sane verum est: *neminem scientem, cum aliquid purgat, bona projicere.* Vnde errarunt Stoicî, qui passiones non moderandas tantum, sed radicitus evellendas putabant.

V S V S.

1. Gratias agere Deo hinc decet, quod infantilibus miseris nos supervivere voluerit, & agnoscere ac laudare Dominum, qui tanta beneficia dedit nescientibus.
2. Quandoquidem oblivio & ignorantia infantiles annos absorpsit, adhæc media fere vitæ pars etiamnum somno absimitur, vel hinc accendi nos par est, ad Fervorem in divino obsequio, ut compensemus geminato studio hanc dimidiæ vitæ jacturam, cujus singula momenta Deo innumeris nominibus debemus.

C A P.

Serm. 8
de verb.
Apost.

1. 7 de
opere 6
dierum, c.
8. n. 24.